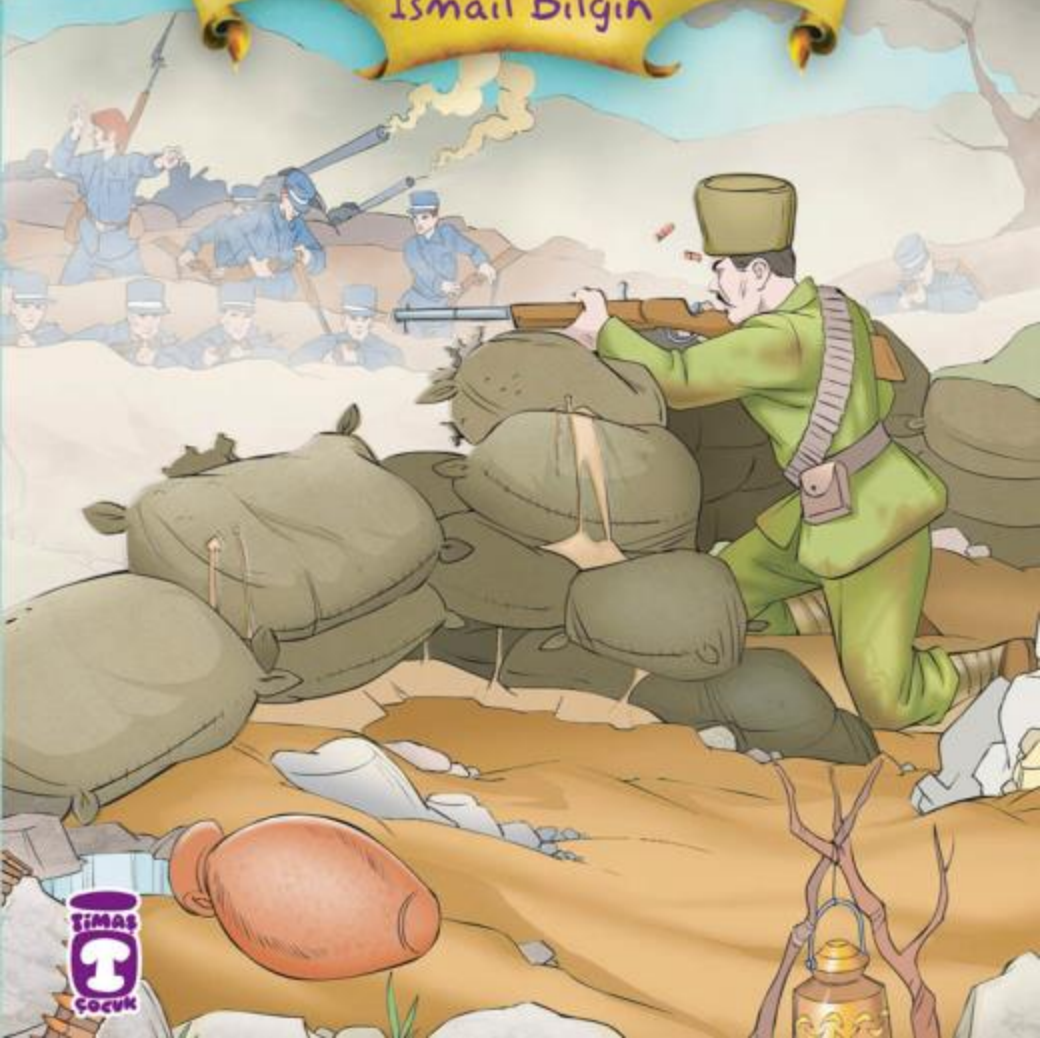

KURTULUŞUN KAHRAMANLARI

~Gaziantep~

ŞAHİN BEY

İsmail Bilgin

I. Bölüm

MEHMET SAİT ESARETTEN DÖNÜYOR

5

13 Aralık 1919 sabahı Eminönü İskelesi'ne yanaşan vapurdan biri indi. Bu Mehmet Sait'ti. Yorgundu. Elindeki bavulu yere koydu. Etrafına dikkatle bakındı. Hüzünlüydü. Yurdu-na dönmek onu mutlu etmemişti. Sevinemiyordu. Şaşkıındı. Garip ve yalnızdı. Mısır'daki Seydi Beşir Kampı'nda bir senedir tutukluydu. Serbest bırakıldığına inanamıyordu.

Savaşta Osmanlı Devleti yenilmişti. Anlaşma gereği esirlerin memleketlerine dönmesine izin verilmişti.

Esir olmak Mehmet Sait'i kahretmişti. Bir sene sonra serbest bırakılacağını öğrendiğinde buruk bir sevinç duydu. İşgal altında da olsa İstanbul'a dönecekti. Yolculuk boyunca kimseyle konuşmadı. Yapacaklarını düşündü. İstanbul'da neler görecekti? Uzun yolculuk boyunca bunları düşündü. Yemedi içmedi. Geçmiş günleri şöyle bir aklına getirdi.

Trablusgarp Savaşı'na gönüllü katılmıştı. Sonra Balkan Savaşı'nda çarpışmıştı. Çanak-kale Savaşı'nda da görev almıştı. Ondan sonra Galiçya'ya gitmişti. Dönüşte Sina Cephesi'ne

gönderilmişti. İşte bu son cephede İngilizlere esir düşmüştü. Mısır'a gönderilmişti. Şimdi özgürlüğüne kavuşmuştu.

Ayakta duran Mehmet Sait,

— Böyle özgürlük olmaz olsun, dedi. Sesinde öfke vardı. Keşke, dedi. Katıldığım cep-
helerde can verseydim. Ordumun yenildiğini görmeseydim. Devletimin teslim olduğunu görmeseydim. Ne kadar zor bir durum! Ben şimdi nereye giderim? Nerede kalırım. Aradan epey zaman geçti. Beni kim tanır? Ortada ordu diye bir şey var mı acaba? Bütün silahlarımıza el konmuş. Ne yapabilirim? Yine de bir şeyler yapmalıyım. Yapmalıyız. Yeni Cami önündeki uçan güvercinlere baktı. Hüzünü daha da büyüdü.

— Biz de kuşlar gibi özgür yaşayabilecek miyiz? Vatanımızı düşmanlardan temizleyebilecek miyiz?

Dalgın dalgın yürümeye başladı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Galata Köprüsü'nden Karaköy'e geçti. Oradan Tünel'e gitmek istedi. Ancak cebinde hiç parası yoktu.

Yürümeye devam etti. Tünel'in kapısında İngiliz nöbetçileri görünce şaşırıldı. Çok öfkelen-di. Her yerde işgal askerleri vardı.

— Ah ne günlere kaldık! dedi.

Elinde küçük bavulu ile Beyoğlu'na ulaştı. Kar atıştırıyordu. Dışarısı çok soğuktu. Mehmet Sait'in gidebilecek bir yeri yoktu. Beyoğlu'nun ara sokaklarına saptı. İleride açık bir kahve gördü. Oraya doğru yöneldi. Çekinerek kapıyı açtı. İçeri girdi. Selam verdi. Kendisi gibi birçok asker görünce rahatladı.

Bir masaya oturdu. Bir süre bekledi. Kahveci bir çay getirdi.

— İçmeyeceğim.

— İç beyim iç.

— Teşekkür ederim.

— İçin ısır. Üşümüştün.

— Evet üşüdüm ama bir şey içmeyeceğim.

— Bak beyim. Hâlden anlarız. Belli ki paran yok. Sen çayını iç. Para falan istemem...

Mehmet Sait bu sözlerden utandı. Kızardı.

Bir şey diyecekti. Ancak kahveci uzaklaşmıştı.

— Şuraya bak. Koskoca imparatorluğun askerleri çay parası ödeyemiyor. Ne kadar üşüdüm. Peki, nereye gideceğim? Nerede kalacağım?

Mehmet Sait etrafına bakındı. Tanıdık birini göremedi. Masada duran çaya baktı. Sıcak buğulara daldı. İçip içmemekte tereddüt etti. Kısa bir süre düşündü. Sonra bavulunu aldı. Kapıya yöneldi. Bir el omzuna dokundu.

— Çayını içmedin, dedi kahveci.

— Haklısın. İçmedim. Hiç param yok. Ama çayını da içmem. Sağ ol.

— Peki nereye gideceksin?

— Bilmiyorum. Herhalde sabaha dek sokaklarda dolaşırım.

— Bu soğukta mı? Donarsın.

— Donmak... Belki benim için kurtuluş olur.

— Sen şöyle otur. Çayını iç. Kahve sabaha kadar açık. Bir yere gidemeyen askerler genellikle burada sabahlar. Sen de kalabilirsin.

Merak etme. Senden para istemeyeceğim. Diğerlerinden de istemiyorum. Zor günler geçiyoruz... Birbirimize yardımcı olacağız. Sen merak etme. Her şey düzelecek.

Mehmet Sait,

— Teşekkür ederim, dedi.

— Haydi soğutma çayını iç.

Mehmet Sait masaya tekrar oturdu. Çayını yudumlamaya başladı. Az sonra kahveci kendisine bir parça ekmek ve dört tane zeytin getirdi. Gülümsedi.

— Afiyet olsun.

Mehmet Sait yutkundu.

— Ama...

— Ye haydi...

Mehmet Sait çay ile ekmeğini yudumlamaya başladı. Karnını doyurdu. İçi ısınmıştı. Sıcak çay iyi gelmişti. Tam kahveciye bir şey soracaktı ki kapı hızla açıldı. İçeriye İngiliz devriyeler girdi. Elllerinde silahlar vardı.

— Kimse kıpırdamasın, dedi komutan ve devam etti:

— Arama yapacağız!

Bu sözler herkesi kızdırdı. Ancak ellerinden bir şey gelmezdi. Çaresizce beklediler. İngiliz devriyeler kahvedekilerin üstünü aradı.

Bir er, komutana,

— Bir şey bulamadık komutanım.

— Silah da mı yok?

— Yok efendim.

— Peki... Çıkalım...

Komutan kapıdan çıkarken,

— Üzerinizde silah bulursam, sizi yakarım.

Haberiniz olsun, diye tehdit etti.

Kapıyı hızla kapattı. Kahvede ayakta duran herkes birbirine bakındı. Konuşmalar oldu:

— Ne hâle düştük?

— İngilizler bize rahat vermiyor.

— İstanbul'un her yanı işgal edilmiş.

— Bir şeyler yapalım arkadaşlar.

— Ne yapalım?

— Silahımız yok. Paramız yok...

— Çaresiz kaldık.

— Ancak yine de bir şeyler yapmalıyız.

Mehmet Sait masasına oturdu. Konuşanlara bir şey demedi. Sadece dinledi. İçinden de:

“Mutlaka bir şeyler yapılmalı. Ama ne? Allah’ım ne kadar zor günler bugünler.” dedi.

Başını masanın üstüne koydu. Az sonra uyuyakaldı. Ne kadar uyudu bilmiyordu. Gözlerini açtı. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Soba yanıyordu. Kahveci de hâlâ ocaktaydı...

